

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 179 din 14 martie 2011

HOTĂRÂREA
din 7 iulie 2009,
definitivă la 7 octombrie 2009,
în Cauza Stanca Popescu împotriva României
(Cererea nr. 8.727/03)

În Cauza Stanca Popescu împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Alvina Gyulumyan, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 16 iunie 2009,
pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 8.727/03) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Stanca Popescu (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 8 decembrie 2000, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 18 martie 2008, Curtea a hotărât să comunice cererea Guvernului. Așa cum permite art. 29 § 3 din Convenție, aceasta a mai hotărât să se analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta s-a născut în anul 1921 și locuiește în Bârla, județul Argeș.

A. Acțiunea în revendicare împotriva vecinilor reclamantei

1. Procedura soluționată prin Sentința din 28 octombrie 1996 a Judecătoriei Costești

5. La data de 6 septembrie 1994, reclamanta a sesizat Judecătoria Pitești cu o acțiune în revendicare împotriva a 2 vecini, doamna P.F. și domnul P.A., pentru a i se restitui un teren ce fusese ocupat abuziv de pârâți. S-a realizat o expertiză de către expertul Z.D., care a întocmit un raport conform căruia persoanele în discuție ocupau o parcelă din terenul reclamantei. Raportul de expertiză a fost depus la dosar la data de 7 iunie 1995. La data de 4 octombrie 1995, pârâții au formulat obiecții la raportul de expertiză, considerând că expertul nu luase în considerare planurile ce însoțeau procesele-verbale de punere în posesie a părților în litigiu. Așadar, instanța a dispus ca expertul să prezinte un supliment la raportul de expertiză.

6. La data de 24 aprilie 1996, Judecătoria Pitești a constatat că Judecătoria Costești (*judecătoria*) era instanța competentă din punct de vedere teritorial și, prin urmare, a trimis cauza acestei instanțe.

7. Prin Sentința din data de 28 octombrie 1996, judecătoria a admis acțiunea și i-a obligat pe P.F. și P.A. să îi restituie reclamantei un teren în suprafață de 166 m², astfel cum a fost stabilit în raportul de expertiză trimis de expertul Z.D. Prin aceeași sentință, instanța a dispus ca părții să îi plătească reclamantei cheltuielile de judecată.

8. P.A. a introdus apel, susținând că nu ocupase terenul reclamantei și că, după părerea sa, din raportul de expertiză și din planul întocmit de expert reieșea că era vorba de două proprietăți diferite.

9. Prin Decizia din data de 26 mai 1997, Tribunalul Argeș (*tribunalul*) a respins apelul lui P.A., reținând că din raportul de expertiză reieșea în mod clar că acesta ocupa terenul reclamantei. Această decizie a rămas definitivă prin nerecurare.

2. Demersurile în vederea executării silite a Sentinței din data de 28 octombrie 1996

10. La data de 3 septembrie 1997, reclamanta a solicitat judecătoriei punerea în executare a Sentinței din data de 28 octombrie 1996. În aceeași zi, instanța i-a admis cererea și a dispus executarea silită a sentinței respective. Prin urmare, a fost deschis un dosar de executare.

11. La data de 10 septembrie 1997, executorul judecătoresc însărcinat cu executarea le-a cerut vecinilor reclamantei să îi restituie acesteia terenul și să îi plătească cheltuielile de judecată stabilite prin sentința în discuție, și aceasta în termen de o zi.

12. La data de 12 septembrie 1997, P.A. a consemnat la casa de economii și consemnațiuni, la dispoziția reclamantei, suma datorată pentru cheltuielile de judecată. Executorul a întocmit în aceeași zi un proces-verbal care atesta această plată.

13. Dintr-o adresă nedată, redactată de executor și depusă la dosarul de executare, reiese că la data de 22 ianuarie 1998 reclamanta îi ceruse să îi oblige pe vecinii săi să mute un gard care era amplasat pe terenul în discuție. Executorul i-a reamintit cu această ocazie că Sentința din 28 octombrie 1996 nu cuprindea o astfel de obligație în sarcina vecinilor. În consecință, partea interesată a refuzat să fie pusă în posesie dacă gardul nu avea să fie mutat. Executorul i-a sugerat apoi să sesizeze instanțele cu o acțiune având ca obiect obligația de a face referitoare la mutarea gardului respectiv.

14. Reclamanta nu contestă faptele reținute de expert în această adresă.

15. La data de 16 februarie 1998, aceasta a sesizat judecătoria cu acțiunea sugerată de executor (paragraful 36 de mai jos).

16. La data de 18 decembrie 1998, în urma unei noi cereri a reclamantei, executorul i-a somat pe vecini să îi restituie terenul.

17. La data de 14 ianuarie 1999, reclamanta a solicitat judecătoriei continuarea executării silite.

18. În urma mai multor plângeri ale reclamantei împotriva executorului, la data de 1 martie 1999, tribunalul a informat-o că acesta din urmă era obligat să respecte dispozitivul sentinței în cauză. Prin urmare, în măsura în care partea interesată înțelegea să solicite și mutarea gardului amplasat pe terenul său, ea trebuia să obțină o altă hotărâre judecătorească definitivă în acest sens.

19. Prin Adresa din data de 25 martie 1999, Curtea de Apel Pitești (*curtea de apel*) a informat-o pe reclamantă despre faptul că cererea sa referitoare la schimbarea executorului nu era justificată. Prin aceeași adresă, curtea de apel a insistat asupra faptului că executorul judecătoresc nu putea proceda la mutarea gardului, având în vedere că sentința ce trebuia executată nu prevedea o asemenea obligație.

20. La data de 11 aprilie 1999, P.A. a introdus la judecătorie o contestație la executare și a solicitat suspendarea executării până la analizarea contestației sale. Acesta arăta că o a doua procedură între părți era pendinte.

21. La data de 28 iunie 1999, P.A. a solicitat instanței să suspende analizarea contestației sale, pe motivul că soluția celei de-a doua proceduri putea avea o influență asupra soluției ce avea să fie adoptată în procedura referitoare la contestație. În aceeași zi, cererea sa a fost admisă, iar analizarea contestației a fost suspendată.

22. La data de 4 septembrie 2000, judecătoria a constatat perimarea contestației.

23. La data de 13 octombrie 2000, reclamanta a solicitat instanței să continue executarea silită. Ea arăta că executarea fusese, desigur, suspendată temporar din cauza contestației formulate de pârâți, însă între timp contestația respectivă se perimase.

24. La data de 1 iunie 2005, reclamanta i-a trimis un memoriu Președintelui României, solicitându-i asistență în vederea soluționării problemelor pe care le avea cu vecinii săi. Din afirmațiile reclamantei, care nu a furnizat o copie a acestui memoriu, reiese că prin acesta ea solicita atât executarea Sentinței din data de 28 octombrie 1996, cât și executarea Sentinței din data de 12 iunie 2001 (paragraful 39 de mai jos). Administrația Prezidențială a trimis memoriul la prefectură, care, la data de 7 iulie 2005, a invitat Primăria Costești să analizeze situația reclamantei. Conform afirmațiilor reclamantei, primăria ia recomandat să se adreseze unui executor judecătoresc.

3. Cererea de revizuire a Sentinței din 28 octombrie 1996

25. La o dată neprecizată, vecinii reclamantei au sesizat Parchetul de pe lângă Judecătoria Costești (*parchetul*) cu o plângere penală îndreptată împotriva expertului Z.D., pe care îl acuzau că ar fi comis infracțiunea de mărturie mincinoasă în raportul de expertiză pe care îl redactase. La data de 8 august 2001, parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale pe motivul că termenul de prescripție a răspunderii penale expirase. Soluția le-a fost comunicată vecinilor reclamantei la data de 15 august 2001.

26. La data de 17 septembrie 2001, P.A. și moștenitorii lui P.F. (paragraful 36 de mai jos) au sesizat judecătoria cu o cerere de revizuire a Sentinței din 28 octombrie 1996, întemeiată pe art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă, pe motivul că expertul menționat mai sus a comis infracțiunea de mărturie mincinoasă.

27. Expertul V.C. a întocmit un raport de expertiză în care constata că P.A. și P.F. nu ocupaseră nicio parte din terenul reclamantei. Expertul a constatat că existau diferențe între dimensiunile terenului, așa cum au fost reținute de expertul Z.D., și propriile sale măsurători; de asemenea, a observat că aceste diferențe se datorau faptului că primul expert nu ținuse cont de dimensiunile înscrise în planurile ce însoțeau procesele-verbale de punere în posesie a părților în litigiu; V.C. a considerat în plus că el folosisese aparate de măsurare și de calcul mai performante decât Z.D.

28. La data de 26 noiembrie 2001, reclamanta a recuzat-o pe judecătoarea M.B. pe motiv că aceasta pronunțase și Sentința din data de 12 iunie 2001. Această cerere a fost respinsă la data de 11 decembrie 2001 de către judecătoarea A.D. pe motiv că revizuirea se referea la Sentința din data de 28 octombrie 1996, care nu fusese pronunțată de judecătoarea M.B.

29. La data de 29 ianuarie 2002, expertul Z.D. a invocat tardivitatea cererii de revizuire, considerând că termenul prevăzut de lege în acest sens începea să curgă de la data la care fusese comisă infracțiunea de mărturie mincinoasă. La rândul său, reclamanta a considerat că cererea de revizuire era tardivă. Printr-o încheiere de ședință pronunțată în aceeași zi, instanța a respins excepția, reținând pe baza unei interpretări gramaticale a prevederii legale respective că acest termen nu începea să curgă decât de la data la care s-au cunoscut circumstanțele care făceau imposibilă constatarea infracțiunii pe cale penală, și nu

începând de la data la care fusese comisă infracțiunea. Încheierea de ședință cuprindea următoarele în partea sa relevantă:

„Dacă am admite ipoteza invocată de [Z. D.], textul legii ar rămâne fără obiect. Pe de altă parte, dacă facem o interpretare gramaticală a prevederii în discuție, putem constata că pronumele demonstrativ «acestea», folosit la plural, înlocuiește substantivul «circumstanțele», și nu substantivul «infracțiunea».”

30. Prin Sentința din data de 23 iulie 2002, judecătoria a reținut că expertul comisesse infracțiunea de mărturie mincinoasă, a admis cererea de revizuire și a respins acțiunea în revendicare. Instanța a constatat în primul rând că la data de 8 august 2001 fusese dispusă neînceperea urmăririi penale cu privire la expertul Z.D. pe motiv de prescripție și că această soluție le fusese comunicată vecinilor reclamantei la data de 15 august 2001. Apoi instanța a statuat, în temeiul art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă, că expertul Z.D. comisesse infracțiunea de mărturie mincinoasă, în măsura în care nu luase corect în considerare dimensiunile terenului; în plus, intenția ca element subiectiv al infracțiunii era dovedită prin neconcordanța dintre situația reală, așa cum era prezentată în expertiza realizată de expertul V.C., și cea descrisă în expertiza inițială. Prin aceeași sentință, instanța i-a condamnat pe expertul Z.D. și pe reclamantă la plata cheltuielilor de judecată ale vecinilor.

31. Această sentință, pronunțată de judecătoria M.B., a fost menținută prin Decizia din 21 februarie 2003 a tribunalului, care a respins apelul reclamantei și pe cel al expertului Z.D. Confirmând temeinicia sentinței în ceea ce privește motivele deja reținute, tribunalul a constatat în plus că linia de delimitare dintre cele două proprietăți, așa cum fusese propusă de primul expert, trecea pe sub casa și grajdul vecinilor reclamantei.

32. Recursurile formulate de aceasta și de expertul Z.D. au fost, de asemenea, respinse prin Decizia din data de 30 iunie 2003 a curții de apel. Reclamanta și Z.D. au fost obligați la plata cheltuielilor de judecată suportate de vecini cu ocazia celor două căi de atac. În ceea ce privește existența infracțiunii de mărturie mincinoasă, curtea de apel a statuat că judecătoria administrase probe relevante în temeiul cărora se stabiliseră corect faptele; în plus, ținând cont de faptul că Z.D., în calitatea sa de expert, se deplasase la fața locului și identificase terenurile părților în litigiu, acesta nu putea pretinde că nu avusese cunoștință de faptul că linia de delimitare pe care o propusese trecea pe sub construcțiile vecinilor.

33. Prin Încheierea de ședință din 7 aprilie 2006, judecătoria a admis cererea vecinilor și a încuviințat executarea silită împotriva reclamantei în vederea recuperării cheltuielilor de judecată din recurs. 34. La data de 28 aprilie 2006, executorul judecătoresc a dispus o poprire asupra pensiei reclamantei. 35. Din probele aflate la dosar nu rezultă că reclamanta ar fi formulat o contestație împotriva deciziei executorului judecătoresc.

B. Acțiunea având ca obiect obligarea vecinilor la mutarea gardului și tăierea copacilor

1. Procedura soluționată prin Sentința din data de 12 iunie 2001 a judecătoriei

36. La data de 16 februarie 1998, reclamanta a sesizat judecătoria cu o acțiune împotriva lui P.A. pentru a-l obliga să deplaseze un gard și să taie copacii aflați pe terenul său. La o dată neprecizată, moștenitorii lui P.F., decedată între timp, au cerut să intervină în cauză, solicitând respingerea acțiunii.

37. Prin Sentința din data de 18 octombrie 1999, judecătoria a respins acțiunea.

38. Prin Decizia din data de 28 iunie 2000, tribunalul a admis apelul reclamantei și a trimis dosarul la judecătoria pentru rejudecare. Tribunalul a reținut că judecătoria ignorase prevederile Sentinței din 28 octombrie 1996, deși aceasta dobândise autoritate de lucru judecat. Prin Decizia din data de 24 ianuarie 2001, curtea de apel a respins recursul lui P.A. împotriva Deciziei din 28 iunie 2000.

39. Sesizată cu o nouă analiză a cauzei, judecătoria a pronunțat sentința la data de 12 iunie 2001, admițând acțiunea. Astfel, i-a obligat pe vecinii reclamantei să mute gardul,

deoarece se afla pe terenul său, și să taie mai mulți copaci din același motiv. Sentința a fost pronunțată de judecătorea M.B. care s-a întemeiat pe raportul pe care îl trimisese expertul Z.D. în cadrul acțiunii în revendicare.

40. Această sentință a fost confirmată prin deciziile din 29 aprilie 2002 a tribunalului și din 30 octombrie 2002 a curții de apel, care au respins apelul și, respectiv, recursul lui P.A., ultima decizie rămânând definitivă.

2. Cererea de revizuire a Sentinței din 12 iunie 2001

41. La data de 28 iulie 2003, vecinii reclamantei au sesizat judecătoria cu o cerere de revizuire a Sentinței din 12 iunie 2001, întemeiată pe art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă. Aceștia arătau că Sentința din 28 octombrie 1996, pronunțată în favoarea reclamantei, fusese anulată.

42. Prin Sentința din data de 21 ianuarie 2004, judecătoria a admis cererea de revizuire și, în baza revizuirii făcute, a respins acțiunea reclamantei.

43. Prin Decizia din data de 7 iunie 2004, curtea de apel a admis apelul reclamantei și a trimis dosarul la tribunal, considerând că acesta este competent pentru a examina cererea de revizuire.

44. Prin Decizia din data de 2 februarie 2005, tribunalul a respins cererea de revizuire ca tardivă, considerând că termenul de o lună prevăzut de art. 324 pct. 4 din Codul de procedură civilă începea să curgă de la data la care partea luase cunoștință de anularea deciziei, adică de la data de 21 februarie 2003, dată la care Sentința din 23 iulie 2002 ce anula Sentința din 28 octombrie 1996 a rămas definitivă.

45. Decizia din data de 2 februarie 2005 a fost confirmată prin Decizia rămasă definitivă din 28 aprilie 2005 a curții de apel, care a respins recursul vecinilor.

3. Demersurile în vederea executării Sentinței din data de 12 iunie 2001

46. La data de 31 mai 2007, reclamanta a solicitat judecătoriei să dispună ca Sentința din data de 12 iunie 2001 să fie investită cu formulă executorie.

47. Prin Încheierea de ședință din data de 1 iunie 2007, judecătoria a respins cererea, reținând că dreptul de a solicita executarea silită era prescris, în măsura în care termenul de prescripție aplicabil în speță era cel prevăzut de art. 405 din Codul de procedură civilă, adică 3 ani. Instanța a reținut și că introducerea unei cereri de revizuire împotriva Sentinței din 12 iunie 2001 nu suspendase cursul prescripției.

48. Reclamanta a formulat un recurs, considerând că judecătoria îi respinsese pe nedrept cererea ca prescrisă, chiar dacă obiectul litigiului era un bun imobil.

49. Prin Decizia din data de 18 ianuarie 2008, tribunalul județean a respins recursul. Acesta a apreciat că trebuia reținut ca punct de plecare al prescripției de 3 ani data la care Sentința din 12 iunie 2001 a fost confirmată definitiv, și anume data de 30 octombrie 2002 (paragraful 40 de mai sus). Tribunalul a înlăturat argumentul reclamantei referitor la obiectul litigiului, constatând că din Sentința din 12 iunie 2001 reieșea că acțiunea se referea la mutarea unui gard și tăierea unor copaci și apreciind, prin urmare, că nu era vorba de o acțiune reală imobiliară.

C. Plângerile penale formulate de reclamantă

1. Plângerea penală împotriva judecătorei M.B.

50. La o dată neprecizată, reclamanta a sesizat parchetul de pe lângă curtea de apel cu o plângere penală împotriva judecătorei M.B. Dosarul nu aduce informații cu privire la conținutul acestei plângeri.

51. La data de 18 noiembrie 2002, parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale, reținând că problemele ridicate de reclamantă nu erau de natură penală și că, în orice caz, ea avea posibilitatea să conteste Sentința din 23 iulie 2002 conform căilor legale de atac.

2. Plângerea penală împotriva expertului V.C.

52. În cursul anului 2002, reclamanta a sesizat parchetul cu o plângere penală împotriva expertului V.C., pe care îl acuza că ar fi comis infracțiunea de mărturie mincinoasă prin mențiunile pe care le făcuse în raportul său de expertiză (paragraful 27 de mai sus).

53. La data de 17 ianuarie 2003, parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale, apreciind că faptele reproșate expertului nu erau incriminate de legea penală.

54. La data de 23 iunie 2004, reclamanta a sesizat judecătoria cu o contestație împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale.

55. Prin Sentința din data de 28 septembrie 2004, instanța a respins contestația.

56. La data de 14 februarie 2005, tribunalul a admis recursul reclamantei și a trimis cauza la judecătoria spre rejudecare pentru încălcarea normelor de procedură.

57. Prin Sentința din data de 21 septembrie 2005, judecătoria a respins contestația ca neîntemeiată, reținând că simplul fapt că în speță existau divergențe între mai multe rapoarte de expertiză nu era de natură să ducă la concluzia existenței infracțiunii de mărturie mincinoasă din partea unuia dintre experții respectivi.

58. Această sentință a fost confirmată prin Decizia din data de 16 ianuarie 2006 a tribunalului, care a respins recursul reclamantei.

3. Plângerea penală împotriva vecinilor

59. Prin Scrisoarea din data de 7 mai 2007, reclamanta a informat grefa Curții că cele două sentințe ce îi erau favorabile nu fuseseră executate până în prezent și că vecinii săi construiseră un nou gard, ocupându-i astfel o suprafață și mai mare din terenul ce constituie curtea sa. Ulterior, prin scrisorile sale din 8 august 2007 și 19 decembrie 2007, reclamanta i-a precizat grefei că sesizase Parchetul de pe lângă judecătoria cu o plângere penală împotriva vecinilor pentru tulburare de posesie.

I. Dreptul intern pertinent

60. Prevederile din Codul de procedură civilă referitoare la revizuirea unei hotărâri judecătorești au următorul conținut în părțile lor relevante în speță:

Articolul 322

„Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri date de o instanță de recurs (...) se poate cere în următoarele cazuri: (...)

4. dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină (...). În cazul în care (...) constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, instanța de revizuire se va pronunța mai întâi (...) asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate.

5. (...) dacă s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere. ”

Articolul 323

„Cererea de revizuire se îndreaptă la instanța care a dat hotărârea rămasă definitivă și a cărei revizuire se cere.”

Articolul 324

„Termenul de revizuire este de o lună și se va socoti: (...)

3. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 4, din ziua în care partea a luat la cunoștință de hotărârea instanței penale de condamnare a judecătorului, martorului sau expertului (...). În lipsa unei astfel de hotărâri termenul curge de la data când partea a luat cunoștință de împrejurările pentru care constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, dar nu mai târziu de 3 ani de la data producerii acestora.

4. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 5, din ziua în care [...] partea a luat cunoștință de hotărârea desființată sau modificată pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere.”

61. Articolul 405 din Codul de procedură civilă reglementează termenul de prescripție pentru dreptul de a cere executarea silită. Acest articol are următorul conținut: Dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel. În cazul titlurilor emise în materia acțiunilor reale imobiliare, termenul de prescripție este de 10 ani. Termenul de prescripție începe să curgă de la data când se naște dreptul de a cere executarea silită. Prin împlinirea termenului de prescripție orice titlu executoriu își pierde puterea executorie.

ÎN DREPT

I. Asupra pretenției încălcări a art. 6 § 1 din Convenție, din cauza neexecutării sentințelor din 28 octombrie 1996 și 12 iunie 2001

62. Reclamanta se plânde de neexecutarea sentințelor rămase definitive din 28 octombrie 1996 și 12 iunie 2001 ale judecătorei. Ea invocă art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele, în părțile sale relevante:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

1. Argumentele părților

a) Guvernul

63. În ceea ce privește Sentința din 28 octombrie 1996, Guvernul afirmă că în urma desființării sale la data de 23 iulie 2002, executarea nu mai era posibilă, din lipsă de titlu executoriu. În ceea ce privește perioada cuprinsă între 3 septembrie 1997 și 23 iulie 2002, acesta consideră că a existat o imposibilitate obiectivă de executare. Guvernul observă în acest sens că sentința din 28 octombrie 1996 nu dispunea decât ca vecinii reclamantei să îi restituie terenul. Deoarece reclamanta nu formulase niciun capăt de cerere referitor la mutarea gardului în această procedură, deși era la curent, sentința pronunțată nu a făcut nicio trimitere la acest lucru. Prin urmare, executorul judecătoresc, obligat să execute hotărârea judecătorească exact în forma în care a fost pronunțată, nu putea dispune înlăturarea gardului fără să aducă atingere dreptului de proprietate al vecinilor. Guvernul concluzionează că, având în vedere circumstanțele, era necesară o nouă acțiune în justiție, ceea ce reclamanta a și făcut, de altfel.

64. În ceea ce privește Sentința din 12 iunie 2001, Guvernul observă că o cerere a părții interesate având ca obiect învestirea sentinței respective cu formulă executorie constituie o condiție prealabilă necesară executării sale. Or, reclamanta nu a prezentat o astfel de cerere decât la data de 31 mai 2007. Cererea a fost respinsă pe motivul că termenul prevăzut de lege pentru a cere executarea silită expirase. În aceste condiții, Guvernul consideră că statul nu poate fi considerat răspunzător de lipsa de diligență a reclamantei, care a omis să utilizeze, în termenul prevăzut de lege, mijloacele aflate la dispoziția sa în vederea obținerii executării silite a hotărârii în discuție.

b) Reclamanta

65. Reclamanta reamintește faptul că a solicitat la data de 3 septembrie 1997 executarea silită a Sentinței din 28 octombrie 1996 și că a formulat ulterior mai multe plângeri împotriva executorului judecătoresc. Ea recunoaște că a primit plata cheltuielilor de judecată stabilite prin această sentință, însă insistă asupra faptului că terenul nu i-a fost restituit. Partea interesată precizează și că la data de 1 martie 1999 tribunalul îi adusese la cunoștință faptul că trebuia să obțină o altă hotărâre judecătorească cu privire la mutarea gardului.

66. În ceea ce privește argumentul Guvernului conform căruia Sentința din 28 octombrie 1996 nu mai putea fi executată în urma desființării sale, reclamanta susține, pe de o parte, că această desființare era ilegală și, pe de altă parte, că sentința în discuție fusese perfect valabilă între data de 26 mai 1997, dată la care a rămas definitivă, și data de 21

februarie 2003, data desființării sale, adică timp de circa 6 ani. Or, în această perioadă de timp autoritățile nu au asistat-o în executarea silită a sentinței respective, deși ea prezentase o cerere în acest sens încă din anul 1997.

67. În ceea ce privește Sentința din data de 12 iunie 2001, reclamanta arată că a formulat o cerere de executare silită la data de 31 mai 2007, însă precizează că această cerere fusese precedată de Adresa din data de 1 iunie 2005 pe care i-o trimisese Președintelui României pentru a-i cere ajutorul, acest lucru având loc după eșecul demersurilor sale la executorul judecătoresc cu privire la executarea Sentinței din 28 octombrie 1996. Reclamanta atrage atenția asupra faptului că memoriul său i-a fost transmis prefecturii care, la rândul său, a invitat primăria la data de 17 iulie 2005 să îi analizeze situația. Conform afirmațiilor reclamantei, primăria i-a recomandat apoi să se adreseze unui executor judecătoresc.

68. Reclamanta consideră, în plus, că Sentința din data de 12 iunie 2001 ținea de domeniul acțiunilor reale imobiliare, pentru care termenul de prescripție a executării silite era de 10 ani. 2. Aprecierea Curții

69. Curtea reamintește jurisprudența sa conform căreia art. 6 din Convenție îi garantează oricărei persoane dreptul de acces la justiție, care are drept consecință dreptul la executarea hotărârilor judecătorești definitive (*Hornsby împotriva Greciei*, hotărârea din 19 martie 1997, § 40, Culegere de hotărâri și decizii 1997-II). Totuși, acest drept nu poate obliga un stat să asigure executarea fiecărei hotărâri cu caracter civil, oricare ar fi ea și oricare ar fi circumstanțele; în schimb, statul are obligația de a se dota cu un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive ce îi revin (*Ciprova împotriva Republicii Cehe* (dec.), nr. 33.273/03, 22 martie 2005; *Topciiov împotriva României* (dec.), nr. 17.369/02, 15 iunie 2006). Curtea are ca sarcină exclusivă de a analiza dacă măsurile adoptate de autoritățile naționale au fost adecvate și suficiente (*Ruianu împotriva României*, nr. 34.647/97, § 66, 17 iunie 2003).

70. În speță, în ceea ce privește executarea celor două sentințe împotriva unor particulari, statul era obligat să pună la dispoziția reclamantei un sistem care să îi permită să obțină executarea respectivă.

71. Curtea apreciază că trebuie făcută o distincție între executarea Sentinței din 28 octombrie 1996 și cea a Sentinței din 12 iunie 2001. În ceea ce privește prima sentință, Curtea nu consideră necesar să se ocupe de acea parte a sa referitoare la plata cheltuielilor de judecată, având în vedere că reclamanta nu insistă asupra acestui lucru (paragraful 65 de mai sus).

a) Asupra executării Sentinței din 28 octombrie 1996

72. În ceea ce privește Sentința din 28 octombrie 1996, Curtea observă că autoritățile au reacționat în mod corespunzător la cererea părții interesate din 3 septembrie 1997. Astfel, s-a deschis un dosar de executare și executorul judecătoresc a dispus ca vecinii să îi restituie terenul reclamantei. În această privință, din probele aflate la dosar rezultă că reclamanta îi solicitase executorului să îi oblige pe vecinii săi să mute un gard amplasat pe terenul său. În aceste condiții, executorul a informat-o că sentința ce trebuia executată nu impunea o asemenea obligație în sarcina vecinilor și i-a sugerat să sesizeze în primul rând instanțele cu o astfel de cerere. Pe de altă parte, atât tribunalul, cât și curtea de apel au confirmat punctul de vedere al executorului judecătoresc (paragrafele 13, 18 și 19 de mai sus). În orice caz, reclamanta a acceptat sugestia făcută de executor, formulând o acțiune în acest sens încă din data de 16 februarie 1998 (paragraful 15 de mai sus).

73. Având în vedere că din dosar nu reiese că reclamanta ar fi formulat, în cadrul procedurii în revendicare soluționată prin Sentința din 28 octombrie 1996, un capăt de cerere referitor la mutarea gardului, Curtea consideră că nu era excesiv să i se ceară să introducă o acțiune specifică.

74. Curtea apreciază, aşadar, că autorităţile naţionale au informat-o pe reclamantă cu privire la piedicile la executarea silită dorită de aceasta, precum şi asupra demersurilor pe care trebuia să le îndeplinească. 75. Curtea nu poate, aşadar, să considere că statul şi-a încălcat obligaţia ce îi revenea de a o asista pe reclamantă în demersurile sale în vederea executării Sentinţei din 28 octombrie 1997.

76. Prin urmare, acest capăt de cerere este vădit neîntemeiat şi trebuie respins în temeiul art. 35 §§ 3 şi 4 din Convenţie.

b) Asupra executării Sentinţei din 12 iunie 2001

77. În ceea ce priveşte Sentinţa din 12 iunie 2001, Curtea observă împreună cu Guvernul că reclamanta a solicitat la data de 31 mai 2007 ca această sentinţă să fie investită cu formulă executorie. Cererea sa a fost respinsă de judecătoria la data de 1 iunie 2007 pe motivul că termenul de prescripţie pentru dreptul de a solicita executarea silită expirase. Soluţia judecătoriei a fost confirmată prin Decizia din 18 ianuarie 2008 a tribunalului (paragrafele 46-49 de mai sus). În măsura în care reclamanta susţine că în speţă era aplicabil un alt termen de prescripţie, Curtea observă că partea interesată a avut posibilitatea să îşi expună punctul de vedere şi că instanţele naţionale şi-au motivat hotărârile, care nu par să fie nici vădit eronate, nici lovite de arbitrar. Având în vedere că este în primul rând de datoria instanţelor naţionale să aplice dreptul intern şi să aprecieze probele (*Garcia Ruiz împotriva Spaniei* [MC], nr. 30.544/96, § 28, CEDO 1999-I), Curtea nu poate aprecia ea însăşi elementele de fapt care au determinat o instanţă naţională să adopte o anume hotărâre mai degrabă decât o alta, căci altfel ar deveni o a patra instanţă şi şi-ar încălca limitele misiunii (vezi, *mutatis mutandis*, *Kemmache împotriva Franţei* (nr. 3), 24 noiembrie 1994, § 44, seria A nr. 296-C).

78. În aceste condiţii, Curtea apreciază că îi revenea reclamantei să se folosească de mijloacele puse la dispoziţia sa de către legislaţia naţională şi să facă apel, dacă era cazul, la forţa publică pentru a o asista în executare (*Ciprova*, menţionată mai sus). Acest lucru presupune, în opinia Curţii, respectarea de către partea interesată a procedurii şi a termenelor prevăzute de dreptul intern, ceea ce nu a fost cazul în speţă. În măsura în care reclamanta susţine că a solicitat asistenţa Preşedintelui statului în vederea executării Sentinţei din 12 iunie 2001, Curtea reţine că nu era vorba de un demers prevăzut de lege pentru executarea unei hotărâri judecătoreşti. Mai mult, aceasta nu distinge niciun motiv pentru a subscrie la afirmaţia reclamantei conform căreia demersurile la executorul judecătoresc în vederea executării acestei sentinţe erau sortite eşecului.

79. Având în vedere cele de mai sus, Curtea apreciază că autorităţile naţionale au asistat-o în mod corespunzător pe reclamantă în vederea executării Sentinţei din 12 iunie 2001.

80. Prin urmare, şi acest capăt de cerere este vădit neîntemeiat şi trebuie respins în temeiul art. 35 §§ 3 şi 4 din Convenţie.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenţie din cauza duratei procedurilor

81. Reclamanta se plânge de durata totală a procedurilor referitoare la revendicarea terenului şi la obligarea vecinilor de a muta gardul, pe care o consideră excesivă. În formularul său de cerere trimis grefei la data de 19 septembrie 2001, aceasta se plânge de faptul că introdusese o acţiune în revendicare în anul 1994 şi că procedura de executare silită a sentinţei aferente se afla încă pe rol. În plus, ea consideră că, din cauza neexecutării sentinţei pronunţate în această procedură, ea a fost obligată să introducă o acţiune ce urmărea obligarea lui P. A. la mutarea gardului său, acţiune care nu fusese nici ea soluţionată la data respectivă. Ea invocă art. 6 § 1 din Convenţie, care prevede următoarele în părţile sale relevante:

„Orice persoană are dreptul la judecarea (...) într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

82. Guvernul consideră că cele două proceduri erau de o anumită complexitate și că, în speță, nu au existat perioade lungi de inactivitate imputabile autorităților.

83. La rândul său, reclamanta susține că durata celor două proceduri menționate mai sus este excesivă, având în vedere că sentințele din 28 octombrie 1996 și din 12 iunie 2001 nu au fost executate încă, astfel încât ea nu deține încă posesia asupra terenului său. Ea consideră că întârzierile în proceduri nu au fost cauzate din vina sa, ci în principal din vina autorităților. Reclamanta consideră că a fost obligată să înceapă cea de-a doua procedură din cauza neexecutării Sentinței din 28 octombrie 1996.

84. Caracterul rezonabil al duratei unei proceduri, amintește Curtea, se apreciază în funcție de circumstanțele cauzei și ținând cont de criteriile consacrate de jurisprudența sa, în special de complexitatea cauzei, de comportamentul reclamantilor și de cel al autorităților competente, precum și de miza litigiului pentru părțile interesate (*Frydlender împotriva Franței* [MC], nr. 30.979/96, § 43, CEDO 2000-VII).

85. Deși reclamanta susține că durata totală a procedurilor a fost excesivă, Curtea apreciază că este vorba de două proceduri diferite care, într-o anumită măsură, s-au desfășurat în paralel și pe care se cuvine să le analizeze separat. În măsura în care reclamanta înțelege să se plângă și de durata excesivă a perioadei de executare a celor două sentințe, Curtea reamintește că executarea unei sentințe sau a unei decizii, indiferent de la ce instanță ar emana ea, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din „proces”, în sensul art. 6 din Convenție (*Hornsby*, menționată mai sus, § 40). Cu toate acestea, în speță, având în vedere concluziile expuse în paragrafele 76 și 80 de mai sus, ea consideră că trebuie ținut cont numai de durata celor două proceduri pe fond.

a) Asupra duratei procedurii în revendicare

86. Curtea observă că această procedură are două părți: prima a început la data de 6 septembrie 1994 odată cu sesizarea Judecătoriei Costești și s-a încheiat la data de 26 mai 1997 cu decizia Tribunalului Argeș; a doua parte a început la data de 17 septembrie 2001, odată cu cererea de revizuire a Sentinței din data de 28 octombrie 1996 și s-a încheiat la data de 30 iunie 2003 cu Decizia din 30 iunie 2003 a Curții de Apel Pitești.

87. Așadar, procedura a durat în total aproximativ 4 ani și 6 luni și a cunoscut două grade de jurisdicție în prima parte a sa și 3 grade de jurisdicție în cea de-a doua.

88. Ținând cont de jurisprudența sa, Curtea apreciază că durata acestei proceduri nu a fost excesivă.

89. Rezultă că acest capăt de cerere este vădit neîntemeiat și trebuie respins conform art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

b) Asupra duratei procedurii pentru obligarea vecinilor la mutarea gardului și înlăturarea copacilor

90. Curtea observă că această procedură cuprinde două părți: prima a început la data de 16 februarie 1998, odată cu sesizarea Judecătoriei Costești, și s-a încheiat la data de 30 octombrie 2002, prin decizia Curții de Apel Pitești; a doua parte a început la data de 28 iulie 2003, odată cu cererea de revizuire a Sentinței din 12 iunie 2001, și s-a încheiat la data de 28 aprilie 2005, cu decizia curții de apel.

91. Așadar, procedura a durat în total aproximativ 6 ani și 5 luni și a cunoscut 3 grade de jurisdicție în fiecare parte a sa.

92. Ținând cont de jurisprudența sa, Curtea apreciază că nici durata acestei proceduri nu a fost excesivă.

93. Rezultă că acest capăt de cerere este vădit neîntemeiat și trebuie respins conform art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție din cauza pretensei încălcări a principiului securității raporturilor juridice

94. Reclamanta se plânge de repunerea în discuție a Sentinței din 28 octombrie 1996 pe calea revizuirii. Ea invocă art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele în părțile sale relevante:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A. Asupra admisibilității

95. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, Curtea constată că acesta nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, el trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

96. Guvernul insistă asupra faptului că revizuirea este o cale extraordinară de atac, diferită de recursul în anulare, de care Curtea s-a ocupat în *Cauza Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, § 62, CEDO 1999-VII). Apoi, acesta observă că această cauză este diferită de *Cauza Androne împotriva României* (nr. 54.062/00, §§ 47-53, 22 decembrie 2004), în măsura în care, în speță, părțile pârâte sunt cele care au formulat o cerere de revizuire și nu procurorul, iar cererea respectivă nu era tardivă. Guvernul observă în acest sens că respingerea excepției de tardivitate a fost motivată pe larg.

97. Prin urmare, Guvernul consideră că principiul securității raporturilor juridice nu a fost încălcat.

98. Reclamanta consideră că cererea de revizuire era tardivă și că admiterea acesteia a încălcat principiul securității raporturilor juridice.

99. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 § 1 din Convenție, trebuie să se interpreteze în lumina preambulului Convenției, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată de către instanțe în mod definitiv oricărui litigiu să nu mai fie rejudecată (*Brumărescu*, menționată mai sus, § 61), deoarece securitatea raporturilor juridice presupune respectarea principiului autorității de lucru judecat, adică a caracterului definitiv al hotărârilor judecătorești (*Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52.854/99, § 52, CEDO 2003-IX).

100. Curtea observă că, în temeiul art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă, o hotărâre judecătorească definitivă poate face obiectul unei revizuii în cazul în care expertul care a participat la procedura respectivă a comis o infracțiune în legătură cu cauza.

101. Aceasta admite împreună cu Guvernul că această cauză este diferită de *Cauza Androne*, menționată mai sus, din anumite puncte de vedere. Într-adevăr, cererea de revizuire fusese formulată, în speță, de vecinii reclamantei, părți în procedura soluționată prin Sentința din 28 octombrie 1996, spre deosebire de cealaltă cauză, în care procurorul general a fost cel care a solicitat redeschiderea procedurii. Pe de altă parte, în *Cauza Androne* cererea de revizuire fusese formulată tardiv, pe când în cauza de față instanța a respins excepția de tardivitate printr-o încheiere de ședință suficient de motivată (paragraful 29 de mai sus). Având în vedere că obligația de a interpreta dreptul intern le revine în primul rând instanțelor naționale, Curtea nu distinge niciun motiv pentru a nu subscrie la argumentele lor în această privință.

102. Cu toate acestea, observă Curtea, consecința juridică a admiterii cererii de revizuire a fost respingerea acțiunii în revendicare a reclamantei, iar aceasta la 5 ani de la data la care sentința respectivă rămăsese definitivă.

103. Curtea observă că admiterea cererii respective a fost motivată prin faptul că expertul Z. D. ar fi comis infracțiunea de mărturie mincinoasă, în măsura în care acesta nu luase corect în calcul dimensiunile terenului (paragrafele 27 și 30 de mai sus). Or, trebuie observat faptul că vecinii reclamantei aveau posibilitatea să formuleze obiecțiuni la raportul de expertiză (paragraful 5 de mai sus) și că dacă P. A. a introdus, desigur, apel împotriva Sentinței din 28 octombrie 1996, el nu a formulat ulterior un recurs (paragrafele 8 și 9 de mai sus).

104. Trebuie constatat că motivele avansate în cadrul procedurii de revizuire și acceptate de judecătoria se refereau la modalitatea în care expertul a realizat expertiza. Or, o eventuală eroare a acestuia în delimitarea terenurilor ar fi putut fi reparată prin intermediul căilor ordinare de atac, evitând astfel repunerea în discuție a unei hotărâri judecătorești definitive (*Sergey Petrov împotriva Rusiei*, nr. 1.861/05, § 28, 10 mai 2007). Pe de altă parte, în opinia Curții, numai erorile de fapt ce nu devin vizibile decât la finalul unei proceduri judiciare pot justifica o derogare de la principiul securității raporturilor juridice pe motivul că ele nu au putut fi corectate prin intermediul căilor ordinare de atac (*Pchenitchny împotriva Rusiei*, nr. 30.422/03, § 26, 14 februarie 2008). Or, în speță, Decizia din 26 mai 1997 a tribunalului, ce confirma Sentința din 28 octombrie 1996 a judecătoriei, a rămas definitivă prin nerecurare de către vecinii reclamantei.

105. Având în vedere cele de mai sus, Curtea apreciază că revizuirea nu a constituit, în circumstanțele speciale ale cauzei de față, decât o modalitate deghizată de a provoca redeschiderea unei proceduri soluționate în mod definitiv, și aceasta cu privire la aspecte pe care vecinii reclamantei avuseseră posibilitatea să le aducă în discuție în cadrul acestei proceduri. Curtea reamintește în acest sens că simplul fapt că pot exista două puncte de vedere asupra aceluiași subiect nu reprezintă un motiv suficient pentru rejudecarea unei cauze (*Riabykh*, menționată mai sus, § 52). De altfel, judecătoria a reținut în Sentința sa din 21 septembrie 2005, confirmată în urma recursului reclamantei, că faptul că există divergențe între mai multe rapoarte de expertiză nu este de natură, prin el însuși, să constate existența infracțiunii de mărturie mincinoasă din partea unuia dintre experții respectivi (paragraful 57 de mai sus).

106. Prin urmare, Curtea nu distinge în speță nicio împrejurare substanțială și imperioasă de natură să justifice redeschiderea procedurii (a se vedea, *a contrario*, *Protsenko împotriva Rusiei*, nr. 13.151/04, §§ 30-34, 31 iulie 2008; *Podrugina și Yedinov împotriva Rusiei* (dec.), nr. 39.654/07, 17 februarie 2009).

107. Prin urmare, aceasta apreciază că admiterea cererii de revizuire a încălcat principiul securității raporturilor juridice și, prin aceasta, dreptul reclamantei la un proces echitabil în sensul art. 6 § 1.

108. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție în această privință.

IV. Asupra pretinselor încălcări ale art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

109. Reclamanta susține o încălcare a dreptului său la respectarea bunurilor din cauza admiterii revizuirii împotriva Sentinței definitive din 28 octombrie 1996, a neexecutării sentințelor din 28 octombrie 1996 și 12 iunie 2001 și a duratei procedurilor. Ea citează art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

110. Guvernul consideră că în speță nu a avut loc nicio ingerință în dreptul de proprietate al reclamantei.

111. Reclamanta contestă observațiile Guvernului.

112. Curtea observă că aceste capete de cerere pe care reclamanta le întemeiază pe art. 1 din Protocolul nr. 1 sunt direct legate de capetele sale de cerere întemeiate pe art. 6 § 1 din Convenție, care se referă la încălcarea principiului securității raporturilor juridice, la neexecutarea sentințelor și la durata procedurilor. Având în vedere concluziile sale expuse în paragrafele 76, 80, 89, 93 și 108 de mai sus, Curtea apreciază că nu este necesar să statueze asupra admisibilității și temeiniciei capetelor de cerere întemeiate pe art. 1 din Protocolul nr. 1.

V. Asupra celorlalte preținse încălcări

113. Din perspectiva art. 6 § 1 din Convenție, reclamanta se plânge că cererea de revizuire împotriva Sentinței din 28 octombrie 1996 a fost admisă de aceeași judecătorească care pronunțase Sentința din 12 iunie 2001.

114. Curtea observă că reclamanta a avut posibilitatea să recuze această judecătorească și că respingerea cererii sale în acest sens a fost motivată (paragraful 28 de mai sus).

115. Citând același articol, partea interesată se plânge și de soluția dată plângerilor sale penale îndreptate împotriva expertului V.C., a judecătoreascăi M.B. și a vecinilor.

116. Or, Convenția nu garantează dreptul la începerea urmăririi penale împotriva unor terți.

117. Fără a invoca vreo prevedere a Convenției, reclamanta se plânge și de faptul că executorul judecătoresc a făcut o poprire pe pensia sa pentru o sumă pe care nu o calculase corect.

118. Curtea reține în acest sens că reclamanta nu a formulat nicio obiecție împotriva deciziei executorului (paragraful 35 de mai sus).

119. Ținând cont de ansamblul elementelor aflate în posesia sa și în măsura în care este competentă să fie sesizată cu susținerile formulate, Curtea nu a constatat nicio aparență de încălcare a drepturilor și libertăților garantate de Convenție sau de protocoalele sale.

120. Rezultă că această parte a cererii trebuie respinsă ca vădit neîntemeiată, în temeiul art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

VI. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

121. Conform art. 41 din Convenție: Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.

A. Prejudiciu

122. Reclamanta solicită pentru prejudiciul material următoarele sume:

– 397 euro (EUR) pentru „prejudiciul general”; această sumă reprezintă valoarea celor 3 salcâmi tăiați de vecini în anul 2007, la care se adaugă lipsa de folosință a suprafeței de teren ocupate de aceștia în ultimii 2 ani și pe care reclamanta o estimează la 500 m²;

– 1.918 EUR pentru „prejudiciul material”; această sumă reprezintă lipsa de folosință a terenului în suprafață de 166 m² din cauza utilizării sale de către vecini, care au plantat pe el pomi fructiferi și viță-de-vie, pe care le puteau vinde, obținând astfel câștiguri.

123. Partea interesată mai solicită suma de 12.000 EUR pentru prejudiciul moral pe care l-a suferit din cauza încălcărilor acestor drepturi.

124. Guvernul arată că terenul care face obiectul cererii de față are o suprafață de 166 m². Acesta furnizează o adresă primită din partea Camerei Notarilor Publici din 18 noiembrie 2008 conform căreia valoarea minimă a unui metru pătrat de teren în satul reclamantei este de 2 lei noi românești (RON). De asemenea, acesta mai constată că, în orice caz, reclamanta nu a solicitat valoarea terenului respectiv.

125. Guvernul consideră că suma cerută de partea interesată pentru lipsa de folosință a terenului are un caracter speculativ.

126. De asemenea, acesta consideră că suma solicitată ca daune morale este excesivă.

127. În răspuns, reclamanta susține că nu a solicitat valoarea terenului deoarece ea nu dorește să îl vândă. Aceasta mai consideră că Guvernul „dorește să [îi] cumpere terenul pentru al da apoi vecinilor“. Partea interesată subliniază că ea solicită restituirea terenului.

128. Curtea reamintește că a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție din cauza încălcării principiului securității raporturilor juridice și că a reținut că nu este cazul să statueze asupra admisibilității și temeiniciei capetelor de cerere întemeiate pe art. 1 din Protocolul nr. 1. Prin urmare, aceasta respinge cererea de daune materiale a reclamantei. Curtea apreciază, în schimb, că partea interesată a suferit un prejudiciu moral din cauza încălcării constatate. Prin urmare, îi acordă reclamantei suma de 5.000 EUR ca daune morale.

B. Cheltuieli de judecată

129. Reclamanta solicită suma de 1.746,55 EUR pentru cheltuielile angajate atât la nivel național, cât și în fața Curții. Ea prezintă câteva documente justificative.

130. Guvernul contestă pretențiile reclamantei.

131. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În speță, ținând cont de documentele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea îi acordă reclamantei suma de 300 EUR, cu toate cheltuielile incluse.

C. Dobânzi moratorii

132. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește pretinsa încălcare a principiului securității raporturilor juridice din cauza admiterii cererii de revizuire a Sentinței din 28 octombrie 1996 (art. 6 § 1 din Convenție) și inadmisibilă în rest;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție;

3. hotărăște că nu este necesar să statueze asupra admisibilității și temeiniciei capetelor de cerere întemeiate pe art. 1 din Protocolul nr. 1;

4. hotărăște:

a)ca statul pârât să îi plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri conform art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume:

(i) 5.000 EUR (cinci mii euro), plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;

(ii) 300 EUR (trei sute euro), plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit de către reclamantă, pentru cheltuielile de judecată;

b)ca sumele menționate mai sus să fie convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății;

c)ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

5. respinge cererea de reparație echitabilă în rest. Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 7 iulie 2009, pentru aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,
preşedinte

Santiago Quesada,
grefier